WEGLOOPHUIS PSYCHIATRIE

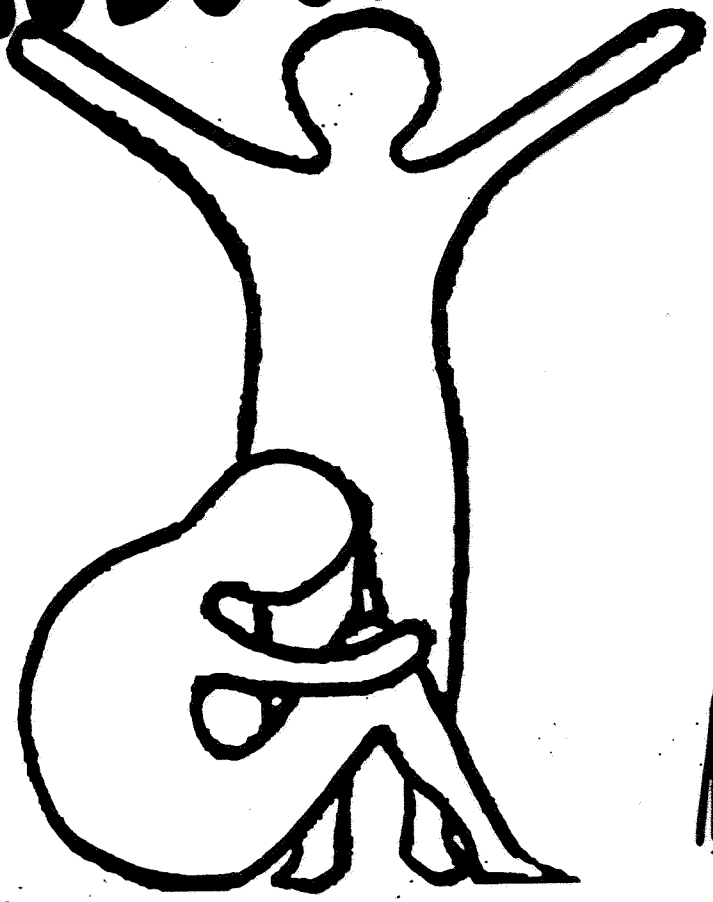

UTRECHT

MEERJARENVERSLAG '97-'98-'99

MEERJARENVERSLAG '97-'98-'99

NIKO, ILSE, KARIN, SABINE, JOKE, HANS, JOSIE, DORIEN, CHRISTIAAN, AZAR, ALMAR, CLEMEN, SABINA, LO
JISE, PETER FRED, ANTHON, HERMAN, TEUS, CINDY, BRIGHID, MARIE-CLAIRE, LONNEKE, VALERIE, DICK, WILLE
LEKE, JERRY, URBIAN, HENR Y, ERI K, JEROEN, BALTEN, CAROLIEN, MAARTEN, CHRISTIE, ROBERT, TITUS, KHA
CORINE, MOHAMMED, GALID, YVONNE, TON, COBY, HANS, TINEKE, FAIZA, PETER, ELS, HENK, SONJA, JEANNE
TE, ASTRID, MARCO, ANNELIES, CANDANCE, ALEXANDER, D ARIFA, WIL, MONIEK, AZIZ, ALETTA, MEINTJE, H
HENK, NIELS, PAULINE, HANNA, MAHDI, BAS, STEPHAN, DOOHYONG, M ARCEL, HERBERT, PATRICK, MONIC, MAR
ARLIS, GRETA, EVELYNE, BERT, HJ, MOUNIER, HENTE, HARRY, BART, MIRANDA, CHRIS, JAN NEKE, ROB, BOB, FR
N, HINDA, MIRIAM, LIESBETH, JAQUELINE, JOLANDA, MARK, BAS, KATHARINA, PHILLY,GUIDO, LESLEY, MARIT
NIKO, IL SE, KARIN, SABINE, JOKE, HANS, JOSIE, DORIEN, CHRISTIAAN, AZAR, ALMAR, CLEMEN, SABINA, LO
PETER, FRED, ANTHON, HERMAN, TEUS, CINDY, BRIGHID, MARIE-CLAIRE, LONNEKE, VALERIE, DICK, WILLEKE,
RBIAN, HENRY, ERIK, JEROEN, BALT EN, CAROLIEN, MAARTEN, CHRISTIE, ROBERT, TITUS, KHALID, CORINE, M
IED, GALID, YVON NE, TON, COBY, HANS, TINEKE, FAIZA, PETER, ELS, HENK, SONJA, JEANETTE, ASTRID, MARC
NNELIES, CANDACE, ALEXAN DER, DARIFA, WIL, MONIEK, AZIZ, ALETTA, MEINTJE, ELINE, HENK, NIELS, PA
HANNA, MAHDI, BAS, STEPHAN, DOOHON G, MARCEL, HERBERT, PATRICK, MON IC, MARLIS, GRETA, EVELYNE,
, MOUNIER, HENTE, HARRY, BART, MIRANDA, CHRIS, JANNEKE, ROB, BOB, FRANK, TON, HINDA, MIRIAM, LIESB
H, JAQUELINE, JOLANDA, MARK, BAS, KATHARINA, PHILLY,GUIDO, LESLEY, MARIT, ENIKO, ILSE, KARIN, SABI
KE, HANS, JOSIE, DORIEN, CHRISTIAAN, AZAR, ALMAR, CLEMEN, SABINA, LO UISE PETER, FRED, ANTHON, HE
TEUS CINDY, BRIGHID, MARIE-CLAIRE, LONNEKE, VALERIE, DICK, WILLEKE, JERRY, URBI AN, HENRY, ERIK, JE
, BALTEN, CAROLIEN, MAARTEN, CHRISTIE, ROBERT, TITUS, KHALID, CORINE, MOHAMMED, GALID, YVONNE,
Y, HANS, TINEKE, FAIZA, PETER, ELS, HENK, SONJA, JEANETTE, ASTRID, MARCO, ANNELIES, CANDANCE, ALE
DER, DARIFA, WIL, MONIEK, AZIZ, ALETTA, MEINTJE, ELINE, HENK, NIELS, PAULINE, HANNA, MAHDI, BAS, ST
HAN, DOOHYONG, MARCEL, HERBERT, PATRICK, MONIC, MARLIS, GR ETA, EVELYNE, BERT, HJ, MOUNIER, HENT
ARRY, BART, MIRANDA, CH RIS, JANNEKE, ROB, BOB, FRANK, TON, HINDA, MIRIAM, LI ESBETH, JAQUELINE, J
, MARK, BAS, KATHARINA, PHILLY, G UIDO, LESLEY, MARIT, ENIKO, ILSE, KARIN, SABINE, JOKE, HANS, JOSIE,
CHRISTIAAN, AZAR, ALMAR, CLEMEN, SABI NA, LOUISE PETER, FRED, ANTHON, HERMAN, TEUS, CINDY, BRIGH
E-CLAIRE, LONNEKE, VALERIE, DICK, WILLEKE, JERRY, URBIAN, HENRY, ERIK, JEROEN, BALTEN, CAROLIEN, MA

DOELSTELLING:

Het doel zoals in de statuten staat vermeld:

"Het bevorderen en tot stand komen en handhaven van een huis (Wegloophuis) in Utrecht ten behoeve van de opvang van mensen, die zijn weggelopen uit de psychiatrische inrichtingen met name in de regio Utrecht, op zodanige wijze, dat recht wordt gedaan aan de doelstellingen, die zulk een huis beoogt.
De betrokkenheid en eigen verantwoordelijkheid van de bewoners van zulk een wegloophuis dienen hierbij centraal te staan."

OMSCHRIJVING VAN DE DOELGROEP

Stichting Wegloophuis Psychiatrie functioneert sinds 1982 als vrijwilligersorganisatie die op kleinschalige en laagdrempelige basisopvang en begeleiding biedt aan (ex)-psychiatrische patiënten die de psychiatrie om verschillende redenen de rug hebben toegekeerd.
Intake-criteria zijn:

- de cliënt moet minimaal 18 jaar zijn;
- er mag maximaal 3 weken zitten tussen vertrek uit de inrichting en aanmelding bij het bij het Wegloophuis;
- harddrugsgebruik(st)ers en alcoholisten worden niet toegelaten.

De bewoners van het Wegloophuis komen hier om verschillende redenen terecht:

- ontslag uit de inrichting
- weggelopen uit de inrichting, bijvoorbeeld door gebrek aan zelfvertrouwen in de inrichting, niet eens zijn met de behandeling of meer behoefte aan bewegingsvrijheid.
- 'uitbehandeld zijn'; de laatste jaren is de nieuwe trend doorgezet vanuit de psychiatrische instellingen om de zogenoemde 'uitbehandelde cliënten' door te verwijzen naar het Wegloophuis, waardoor wij zaken aangaande de instellingen mogen oplossen...!

IMPRESSION:

The mirror is clear
And beauty nicely appear
Since I came to the Wegloophuis
There is contentment and good drouse

In my life there's been a lot
Of suffering and hardship to rot
Nobody to help, much despair
Lament my heart in tears

Now the going is good
Not noisy a neighborhood
The people are nice and fine
I am happy and fine

You people the Wegloophuisstaff
Are wonderful, cheerful; chaff
When somebody is in need
I have seen, indeed

You have a efficient and effective
Organisation quite in order and active
This is pretty I like it here
I hope to build a better life

They say when the going is rough
The tough gets going rough
Roads have hidden bumps
Be careful my dear stumps

FRED OAMEN 1998

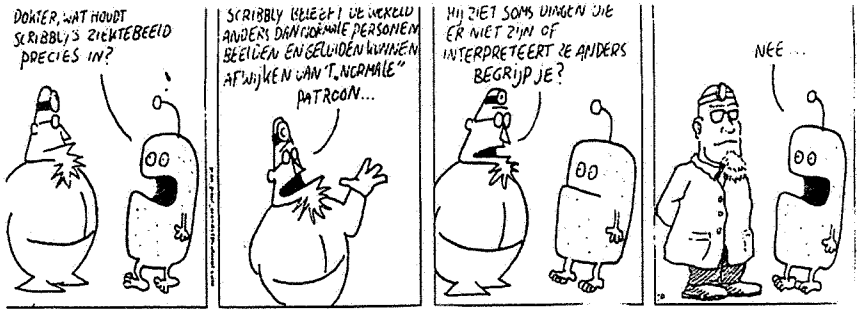

BEWONERS ALGEMEEN:

Binnen de psychiatrie is de huidige tendens dat het aantal bedden ingekrompen wordt.
De geplande uitbreiding van de beschermde woonvormen en andere specifieke woonvormen voor (ex)-psychiatrische patiënten die hier tegenover zou staan, komt veel te langzaam op gang. Wachtlijsten zijn een bekend fenomeen bij de beschermde woonvormen en vormen een blokkade voor aanmelding.
De laatste jaren neemt het aantal aanmeldingen bij het Wegloophuis toe. De aanvragen komen bovendien steeds meer van mensen die "uitbehandeld" zijn verklaard. Zonder passende voorzieningen vanuit de psychiatrie dreigt een groot aantal psychiatrische patiënten in het dak- en thuislozen circuit te belanden. Zoals in het vorige jaarverslag voorspeld werd bestaat de groep dak- en thuislozen voor een groot gedeelte uit mensen met een psychiatrisch verleden. Het Wegloophuis vervult een vangnet-functie door een deel van deze groep opvang en begeleiding te bieden.

De laatste jaren melden zich meer mannen dan vrouwen aan. Het kan voorkomen dat een kamer een tijdje bewust leegstaat, dit heeft te maken met het vrouwvriendelijke beleid van het Wegloophuis. Dit beleid houdt in dat twee van de zes bewoners vrouw moeten zijn.

AANMELDINGEN 1997, 1998 en 1999.

Hieronder een overzichtje met de mensen die allemaal bij het Wegloophuis aanklopten om onderdak te vragen. In deze diagrammen is weergegeven hoe hun positie in de inrichting was voor hun komst bij het Wegloophuis. De situatie van deze mensen is heel verschillend. Het merendeel van hen is toch nog steeds vrijwillig opgenomen geweest. Mensen met een RM (rechterlijke machtiging, waarbij bepaald is door de rechter en psychiater dat je een gevaar bent voor jezelf en omgeving en dus in een

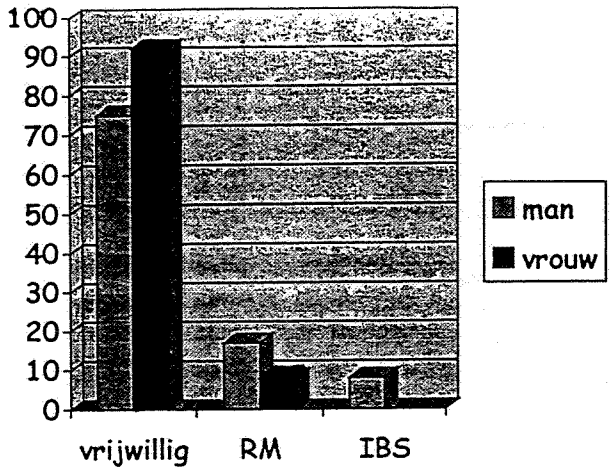

JAAR 1997
gemiddelde leeftijd:
Man: 31
Vrouw: 38

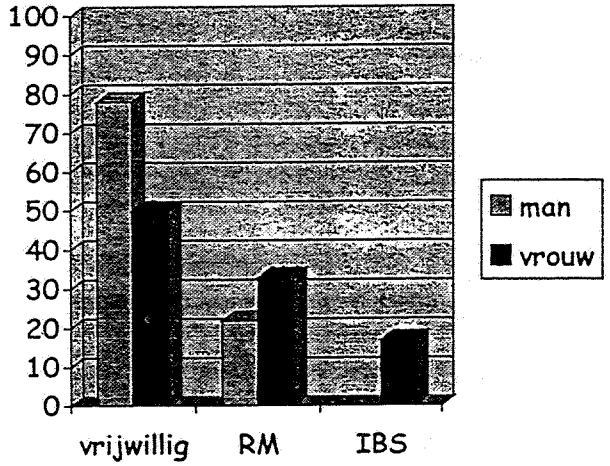

JAAR 1998
gemiddelde leeftijd:
Man: 29
Vrouw: 38

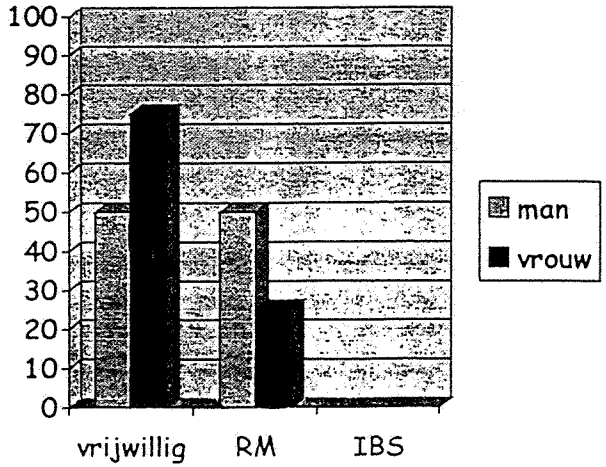

JAAR 1999
gemiddelde leeftijd:
Man: 35
Vrouw: 39

inrichting hoort); kunnen natuurlijk ook bij ons terecht. Het is dan ook duidelijk dat een aantal mensen daar dankbaar gebruik van maken. Een IBS (in bewaring stelling) onder bewoners komt minder voor, deze is dan ook van korte duur.
Onderstaande diagrammen geven het percentage, de man-vrouw verdeling en de situatie (niet het aantal) weer. Verder hebben we per jaar de gemiddelde leeftijd van de mannen en vrouwen erbij gezet om zo een wat completer beeld te krijgen.

WEGGELOPEN UIT:

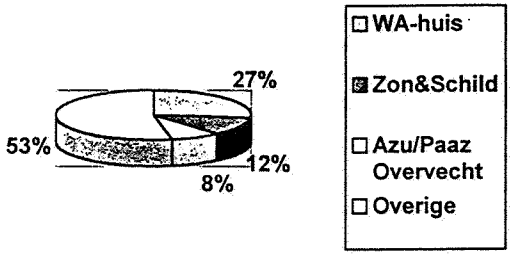

De eerdere opmerking, dat wij als 'vervolghuisvesting' van het WA-huis functioneren, wordt geïllustreerd aan de hand van dit cirkeldiagram. Meer dan een kwart van de Weglopers komt daarvandaan. Opmerkelijk is ook dat er een steeds grotere toestroom ontstaat van mensen van buiten regio Utrecht, bijna 1 op de 3 mensen.

HULPVRAGEN:

De meest voorkomende hulpvragen waarmee bewoners komen zijn:
- tijdelijk onderdak
- psycho-sociale opvang
- hulp bij praktische zaken; zoals aanvragen van een uitkering, hulp bij het invullen formulieren etc.
- een "time-out"
- begeleiding bij een terugkeer naar de maatschappij
- hulp bij doorverwijzing naar een advocaat, arts of psychiater
- hulp bij het zoeken naar een passende dagbesteding

De eisen die het Wegloophuis aan zijn bewoners stelt, zijn laagdrempelig waardoor vrijwel iedereen in aanmerking kan komen voor woonruimte.

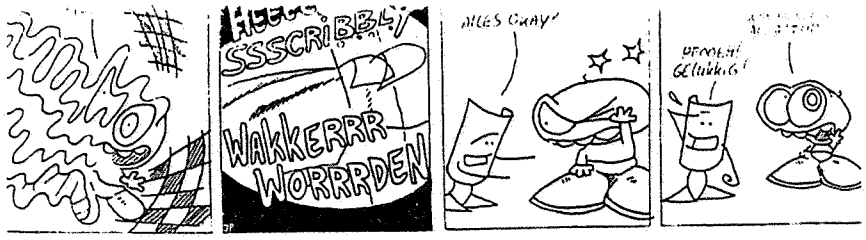

WERKWIJZE MET BETREKKING TOT DE BEWONERS:

Tijdens de intake worden gegevens verkregen met betrekkingen tot medicijngebruik, inkomsten, verwachtingen van het Wegloophuis en van eventuele toekomstplannen voor na het Wegloophuis.
Bovendien is er een zekere mate van zelfstandig kunnen functioneren van belang, dit in verband met het feit dat er geen 24-uurs begeleiding wordt geboden.
Ook wordt er een exemplaar van de huisregels verstrekt. Daarin staat onder andere dat men in geval van nood gebruik kan maken van de "tientjes-regeling" (dit houdt in dat als men geen uitkering heeft elke dag ƒ10,- kan lenen van het Wegloophuis). Men is elke donderdag avond verplicht de bewonersvergadering bij te wonen. Op de maandag en donderdag wordt verwacht dat de bewoner de gezamenlijke ruimtes schoonmaken (taken). Deze taken worden aan het eind van de bewonersvergadering verdeeld. In de huisregels staat als belangrijk punt vermeldt, dat men geen agressief, seksistisch of racistisch gedrag mag vertonen.
Bij overtreding van de huisregels kan men uit huis gezet worden.

Na de intake wordt meestal met de desbetreffende inrichting contact opgenomen om informatie te krijgen omtrent een paar dingen. Te weten: het medicijngebruik, de financiën en om te vragen wat verder van belang is om te weten wanneer wij deze bewoner woonruimte aanbieden.
Bovendien wordt door een telefoontje naar de inrichting gecontroleerd of de bewoner uit de inrichting is weggelopen en wanneer (dit in verband met de intake criteria). Wanneer er sprake is van een RM wordt er weer anders gehandeld. Het bellen heeft dan alleen een controle funktie. Er wordt gebeld naar de inrichting en gevraagd of die persoon aanwezig/ bekent is. Wanneer die persoon daar bekend is, is dat voor ons voldoende

De bewoners huren een kamer bij het Wegloophuis en zijn zelf verantwoordelijk voor hun eerste levensbehoeften en voor de eigen huishouding. De medewerkers helpen bewoners vooral met de praktische begeleiding. Met het advies van de medewerkers probeert een bewoner zelf zijn zaken te regelen. Natuurlijk kunnen ze ook hun verhalen kwijt. Dit gebeurt echter op eigen initiatief, omdat wij begelei-

ding en geen behandeling bieden. Het accent in de begeleiding ligt dan ook in het hier en nu en wat een bewoner voor mogelijkheden heeft, niet zozeer in het verleden en de beperkingen of ziektebeelden. Tevens wordt de bewoner aangesproken op eigen verantwoordelijkheden.

Elke bewoner krijgt twee contactpersonen toegewezen. Deze medewerkers zijn aanspreekpersoon voor wat betreft welzijn, financiën, dagbesteding en vervolghuisvesting.
Dit kan variëren van het regelen van een uitkering tot het koken van een maaltijd.
Na de intake krijgt de bewoner twee weken de tijd om te wennen (proefperiode).
Na deze periode wordt er samen met de contactpersonen een plan opgesteld voor zaken die geregeld moeten worden.
Vervolghuisvesting krijgt in principe de hoogste prioriteit. De bewoner kan maximaal 6 maanden in het Wegloophuis blijven. Hierin kan een uitzondering gemaakt worden indien er een positief vooruitzicht is op vervolghuisvesting.
Om het verblijf voor de bewoners zo aangenaam mogelijk te maken worden er nog wat extra dingen georganiseerd zoals 1 keer per week gezamenlijk koken, een creatieve middag/avond of een dagje uit voor bewoners. Hierin worden de bewoners als groep aangesproken, omdat je toch met elkaar in één huis leeft en dus van een soort 'gezinssituatie' kunt spreken.

Ons doel is mensen voor te bereiden op een zo zelfstandig mogelijke terugkeer in de maatschappij. Een kans op zelfontplooiing dus!
Door de individuele aandacht en stimulatie zijn de bewoners vaak tot zelfstandig wonen in staat. Doorgaans zijn onze bewoners verbaasd en trots op wat ze uiteindelijk zelf blijken te kunnen.

EX-BEWONERS:

Zoals eerder vermeld heeft het Wegloophuis ook een inloop voor ex-bewoners tijdens openingsuren. De medewerkers bieden een luisterend oor, een bakkie koffie, gezelligheid en wellicht een nuttig advies. De ex-bewoners kunnen daarnaast terecht voor praktische hulp. Denk dan bijvoorbeeld aan een bemiddelend gesprek bij een conflict tussen een behandelaar en een bewoner, hulp bij zoeken naar een advocaat, invullen formulieren van de sociale dienst maar ook het (incidenteel) helpen bij een verhuizing of zorgen voor een opslag van huisraad en spullen bij een woonuitzetting, etcetera, etcetera.
Tevens voldoet het Wegloophuis en haar medewerkers in een soort signaleringsfunctie, waarbij in de gaten wordt gehouden hoe het met de ex-bewoners gaat en

Voor het jaarverslag 1997 van het Wegloophuis.

Ik heb 5x in het wegloophuis gewoond. Zeker de laatste keren is dit huis voor mij belangrijk geweest als "de weg terug naar mezelf". Mijn eigen leven leven. Ik kan zelfstandig functioneren. Ik heb meer behoeftes in dit leven dan enkel psychiatrie, ziekte, depressie, ellende, praten en niks doen, pillen, geen
oplossingen - nergens voor, alleen maar ellende, diepere putten. Shit. Wie heeft het bedacht joh. Hoezo mag dat allemaal ?
Lang niet alles loopt al meteen goed te gaan. Daarvoor zijn "dingen" te ingewikkeld geworden. Maar ik ben wel thuis nu.

Ik ben blij dat er een vervolghuis komt. Soms zou ik willen dat dit wegloophuis, net als in Rotterdam en Den Haag, een ruimere toelating van bewoners zou hebben. Omdat ik niet meer in de psychiatrie wil, maar het nog niet altijd zo lekker gaat.
Het is moeilijk omdat ik mijn kind vaak mis en niet alleen haar.
Ook omdat ik geen banden (meer) wil aangaan met mensen.

In het wegloophuis wonen is voor mij bijkomen van die verschrikkelijke W.A..
Zoals ik al zei mijn zelfstandigheid terugkrijgen, zelf mijn leven weer invullen. Mijn regels bepalen i.p.v. heen en weergeslingerd te worden tussen wat de een nu weer wil en de ander dan weer te zeuren heeft - over niks meestal. Eigenwaarde. Is toch belangrijk ? Jezelf 's ochtends in de spiegel aankijken en denken: te gek, dit leven is net zo goed ook voor mij - wie, wat of hoe ik dan ook ben. Hier in het wegloophuis durf ik ook weer te genieten en gezelligheid op te zoeken. En nu woon ik alweer thuis met 7 katten en mijn dochter is al 2x langer dan anders geweest. Ik ben ook blij dat ik als ex-bewoonster net zo goed nog mag komen.
Ik heb trouwens altijd goeie en leuke kontaktpersonen gehad en die vinden het niet erg als ik kom met sores, zelfs terwijl ik hier niet meer woon. Dat vind ik op z'n minst heel aardig.

In dit huis is het niet altijd even makkelijk met iedereen goed om te gaan, maar dat is altijd zo op plekken waar veel mensen komen. Het is vaak zat wel leuk. Het is prettig als je iets aan je medebewoners hebt. Ik besef altijd wel dat ieder hier zit met zijn eigen verhaal. Iedereen hier heeft veel meegemaakt en te verstouwen gekregen.
Het is gezellig om samen lekker te eten. 10x beter dan samen je pilletjes ophalen of zoiets verschrikkelijks.

Ik ben voor meer wegloophuizen.
Mijn dochter (11) vind het alleen niet zo'n goede naam: wegloophuis. Als ik erover nadenk is het ook niet zo leuk om een ras-echte wegloper te zijn die dan ook nog in een gelijknamig huis woont.
Maar wat maakt het verders uit.
Wel TEGEN blijven hoor. Tegen die psychiaters !

Succes met het Vervolghuis !
Louise Veenstra.

hoe zij functioneren. Wanneer nodig worden mensen gesteund om naar hun behandelaar te gaan of om op andere wijze "professionele" hulp te zoeken. Niet dat de Psychiatrie of de "professionele" hulpverlening nou zo geweldig is maar meer om verder afglijden naar een eventuele (langdurige) opname of erger te voorkomen.
Het is ook voorgekomen dat mensen die uit het zicht waren geraakt van hun behandelaar/ begeleider nog wel bij het Wegloophuis over de vloer kwamen of nog contact hadden met één van de medewerkers.

Uit recent onderzoek, onder een 20-tal ex-bewoners, is gebleken dat er eigenlijk een grote behoefte bestaat naar een stukje nazorg. Zij zouden graag willen dat medewerkers nog regelmatig langskomen om te kijken hoe het gaat en om gezellig even te kletsen, wat aanspraak te hebben. Met name de mensen die na het wegloophuis een eigen, zelfstandige woonruimte krijgen, vinden het moeilijk om daar meteen aan te wennen (65% gaat zelfstandig wonen). De stap na vaak een jarenlang verblijf binnen de psychiatrie, een tijdelijk opvang in het Wegloophuis en daarna eigen zelfstandige woonruimte is vaak erg groot. Niet qua zelfredzaamheid maar meer vanwege het ontbreken van sociale contacten. En dan is het ineens bijzonder alleen. Vaak is er wel 'zorgcoördinatie' geregeld om een oogje in het zeil te houden. Helaas gebeurt het wel meer dan eens dat een ex-bewoner zo in een isolement raakt dat de opname (tijdelijk) weer nodig is.

ERVARINGEN IN SAMENWERKING MET ANDERE INSTELLINGEN...

Huisartsenpraktijk Anthoniedijk;
Het Wegloophuis maakt al vele jaren naar grote tevredenheid gebruik van deze praktijk, met Dr. Kramer & Dr. De Grunt als onze vaste huisartsen. Nieuwe bewoners kunnen zich aanmelden en worden zonder problemen ingeschreven. Vaak wordt er een beroep op de praktijk gedaan om nog even voor vijven snel een recept uit te schrijven wanneer een bewoner die net uit de inrichting komt, geen beschikking meer heeft over zijn of haar medicatie. Met een inschrijvingsnummer van het ziekenfonds wordt hier altijd zonder problemen aan meegewerkt. Wanneer een bewoner echter van zijn medicatie af wil en dit vanuit het Wegloophuis in overleg met een arts moet doen vindt hij of zij vaak ook een bereidwillige en luisterende arts.
Naar onze mening heeft het Wegloophuis haar laagdrempeligheid mede te danken aan deze open houding en de meedenkende en meewerkende geest van deze praktijk.

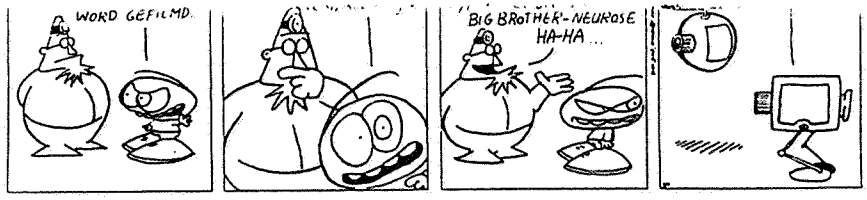

Politiebureau Paardeveld;
Langs meerdere, soms wellicht wat tegenstrijdige, wegen heeft het Wegloophuis te maken met de politie. Met name middels een goed contact met de wijkagent heeft het Wegloophuis in het verleden haar problemen rondom drugs en daarbij horende overlast goed weten op te lossen. Daarnaast is het handig om een vast persoon te hebben bij het doen van aangifte en dergelijke.
Middels het Maatschappelijk Werk van de politie is het mogelijk om uit te zoeken of iemand een R.M heeft en wel of niet op de telex staat (een inrichting is over het algemeen niet bereid tot het geven van deze informatie) Daarnaast is hij ons in het verleden al meerder malen van dienst geweest met een advies of een uitleg bijv. m.b.t. de wetgeving rondom de B.O.P.Z.
Maar natuurlijk zijn er ook de nare kanten aan het contact. In de afgelopen jaren '97/'99 zijn er ook aantal bewoners uit het Wegloophuis opgehaald omdat ze een R.M. hadden en op de telex stonden. De politie heeft dan een opsporingsbevoegdheid en moet tot aanhouding over gaan. In de meeste gevallen weet de politie dan al of iemand wel of niet in het WLH verblijft. Het Wegloophuis heeft in dat geval goede afspraken die ook naar tevredenheid worden nageleefd. Zo komen agenten en de maatsch. werker in burger, uit respect voor de mensen en zonder veel machtsvertoon aan de deur. In de meeste gevallen mag een medewerker van het WLH de bewoner vergezellen naar bureau.
Daarnaast is het helaas ook een aantal keren voorgekomen dat het Wegloophuis zelf assistentie moest inroepen bij een uitzetting van een bewoner.

Zorgcoördinatie;
Veel van onze bewoners hebben contact met de zorgcoördinatie. Hoewel het in het verleden voorkwam dat er weinig contact tussen het WLH en de Zorgcoördinatie, is dit in de loop van de tijd zeker wel verbeterd. Het werkt erg fijn om contact met hen te hebben omdat zij een overzicht en een coördinerende rol hebben in hulpverleners circuit. Wij kunnen ook ons steentje bijdrage doordat wij zicht hebben op de alledaagse leefsituatie van de bewoner zodat (d.m.v. de samenwerking, niet alleen met de Zorgcoördinator maar ook met de bewoner) wij allen een completer beeld krijgen van wat geregeld kan worden. Aangezien situaties en afspraken duidelijk zijn en we met elkaar kunnen zoeken naar de beste vervolghuisvesting heeft de bewoner hier meer baad bij. Dit contact verloopt naar wederzijdse tevredenheid. Wij hopen dan ook dit contact op deze manier te kunnen voortzetten.

RIAGG/ RUMKE› ALTRECHT

"Het heette toch Gezondheidszorg en geen Ziekteonderhoud?"

Uit de ervaring van het WLH komt steeds meer naar voren dat in de gesprekken van bewoners met hun behandelaar, het accent ligt op de medicatie. We spreken dan met name over de mensen die al langdurig in de psychiatrie vertoeven.
In het gesprek met een behandelaar gaat het na de begroeting al snel over hoe veel mg. erbij of hoeveel mg. eraf. "Heeft u last van bijwerkingen?... dat wordt na verloop van tijd wel minder of zullen we een ander medicijn proberen?"
Het lijkt erop dat in zo'n "gesprek" geen ruimte en plek is voor een "echt" gesprek, hun eigen verhaal. Hoe is het met het hier en nu? En dan niet meteen gerelateerd aan de medicatie maar het verhaal eigen aan de persoon, de cliënt als Mens.
Hoe krijg je als behandelaar nog een helder beeld van die persoon anders dan zijn of haar dossier, als er geen ruimte meer is voor het menselijke contact in de behandeling?
Ook uit andere bronnen komt dit naar voren; " Op dit ogenblik constateren we een tendens tot remedicalisering in de psychiatrie met het gevaar dat het beroep van de psychiater dreigt te verengen tot dit van een ander medische specialist die diagnostiek bedrijft en medische behandelingen uitvoert zoals medicatie voorschrijven, electroshocktherapie toepassen en zo verder."
Een andere zaak is dat mensen medicatie krijgen voorgeschreven zonder dat er sprake is van een detoxificatie van andere, eerder voorgeschreven medicijnen. Er vanuit gaande dat medicatie niks anders is dan legale drugs; hoe krijg je een helder beeld van die persoon en zijn opgeplakte stoornis wanneer je die persoon niet meer onafhankelijk van zijn of haar medicatie kent? In welke mate is er nog sprake van een stoornis als bepaald - gestoord - gedrag opgeroepen wordt door medicatie? (bijv. het doorschieten in manisch gedrag bij gebruik van antidepressiva). Ook gezien het gemak waarin er grote hoeveelheden seresta's en ander - lekker - verdovend spul wordt uitgeschreven rijst de vraag of hier geen sprake is van het kweken van een ander probleem (verslaving?).
In welke mate worden mensen geholpen door ze bij binnenkomst op de afdeling te cederen met kalmerende medicatie en ze daarna op dit dieet van pillen te houden zodat ze als een zombie over de gangen dolen. Hoe en wanneer worden mensen geholpen met hetgeen waarmee ze binnenkomen. Vraagt men zich nog af in welke mate dat die mensen frustreert en eigenlijk misschien wel ziek houdt? In welke mate stimuleert dat niet juist de paranoia en de angst, behorend bij het vaak bekende opname beeld van mensen? Of anders het tegendeel in welke mate stompen mensen af van hun toch al verstoorde gevoelsleven door die medicatie? In welke mate bemoeilijkt dat juist niet het genezingsproces? Is dat eigenlijk nog wel de bedoeling. Of is het de bedoeling dat mensen middels dit pappen en nathouden systeem veroordeeld blijven tot de psychiatrie?
"Ik wil blijven dromen" een veelzeggende uitspraak van een bewoner.

Het medische model, zoals gehanteerd binnen de psychiatrie, beschikt over zeer overtuigende bewijzen. Biologische factoren als bijv. een tekort of overschot aan neurotransmitters, danwel een ander slecht functionerend stofje in de hersenen, zorgen voor problemen in het gedrag of psychisch welzijn van een persoon. Men vindt ook in wetenschappelijke kring het een te eenzijdige conclusie dat mensen in al hun gedrag en handelingen een totaalpakket zijn van hun DNA, genen, moleculen en cellen, m.a.w. hun biologie. Waar blijft immers de invloed van factoren, situaties van buitenaf die stimuleren of verhinderen dat gedrag al dan niet tot expressie komt?
De oplossing van gedragsproblemen ligt dan ook niet simpelweg in wat pillen en anders een depôt. Het lijkt eerder de makkelijkste uitweg. Schijnbare controle en regulering van de persoonlijkheid middels de toevoeging van een stofje in de vorm van een pilletje. Gemakkelijk, goedkoper dan therapie en efficiënt. Dé strategische motieven van het systeem. Hoewel goedkoop en efficiënt?
Kijkend naar de uit de pan rijzende kosten van het medicijngebruik en het toenemende aantal mensen wat medicatie krijgt voorgeschreven is dat zeer de vraag. Naar ons idee hebben mensen meer aan steun, stimulering en weerklank. Gewoon in een goed gesprek van mens tot mens.
Natuurlijk is medicatie als hulpmiddel bij het in toom houden van impulsief en dwangmatig gedrag nuttig. Zeker bij het afremmen van ongecontroleerde angsten en paranoia in een crisissituatie.
Medicatie álleen, is en blijkt in de meeste gevallen echter niet afdoende. De oorzaak van het probleem wordt er immers niet mee aangepakt. Sterker nog men kweekt problemen op deze manier.

Gevoelens en verlangens, en ook onze overwegingen en fantasie, zijn weliswaar afhankelijk van de hersenen, maar overstijgen tegelijkertijd de biologie. Een levend systeem is meer dan de optelsom van de onderdelen. Wat drijft immers al deze onderdelen aan? Waardoor is het gaan leven? Wel erg grote vragen voor een jaarverslag, dat zeker. Desalniettemin erg belangrijk wanneer de balans naar ons idee te ver door geslagen is.
Wanneer mensen verworden tot dossiernummers en vervolgens tot statistiek is, om volgens Habermas te spreken, het systeem onze leefwereld binnen gedrongen. Met een op hol geslagen terminologie van input, output, efficiency, is er sprake van een verschraling zo niet ontmenselijking van de zorg. Het lijkt erop dat men van het Middel het Doel gemaakt heeft (hoezo een maatschappelijke trend...?!).

Mensen zijn geen automaten die als voorgeprogrammeerde robots altijd een voorspelbare route afleggen, hoezeer het systeem dat misschien graag zou willen.

Het medische - wetenschappelijk - denken heeft ons heel veel opgeleverd maar geeft géén allesomvattende antwoorden en is derhalve dus beperkt. Van deze beperking dient zij zich ook bewust te zijn wil zij niet vervallen tot religieuze dogmatiek of erger religieus fanatisme. Wetenschap constateert slechts feiten die waarneembaar of meetbaar zijn. De redenatie dat wat niet-waarneembaar of niet-meetbaar is derhalve niet bestaat, is het ontkennen van het eigen Zijn als Mens.

OMNIA VINCIT AMOR.

ORGANISATIE:

Het Wegloophuis is een stichting waar gewerkt wordt met een zogenaamde horizontale structuur. Dit houdt in dat de algemene vergadering, waarin medewerkers en bestuur
(1x p.mnd.) zitting hebben, beslissingen neemt.
De medewerkers bestaan uit vrijwilligers, ervaringsdeskundigen en stagiaires. Een medewerker hoeft niet aan een bepaalde opleidingseis te voldoen, wel is de motivatie erg belangrijk. Om zoveel mogelijk continuïteit te brengen in het werken in het Wegloophuis wordt van de medewerkers gevraagd minimaal 2 diensten en de vergadering aanwezig te zijn. Daarnaast hebben we beschikking over 2 mobile die, in geval van nood, gebeld kunnen worden. Twee mensen krijgen een mobiel mee en houden op die wijze een week achterwacht, voor wanneer hier niemand aanwezig is. Een nieuwe medewerker krijgt een inwerktijd van 2x3 weken met een tussen en eindevaluatie. Wanneer deze periode goed doorlopen is dan ben je volwaardig medewerker.

MEDEWERKERS:

Hieronder een overzicht van de medewerkers man-vrouw verdeling, sinds 1997 en per half jaar aangegeven. Hierbij moet wel gemeld worden dat deze diagrammen een vertekend beeld geven. Er is namelijk telkens gekeken naar maart (1e half jaar) en september (2e half jaar). Hierdoor wordt niet duidelijk dat wij veelal in de zomer met maar 3-4 mensen aanwezig waren om de tent open te houden. Tevens zitten in deze diagrammen ook de leden van het bestuur terwijl zij alleen de bestuurlijke taken doen en niet aanwezig zijn voor de bewoners. Gemiddeld zijn er 4 bestuursleden.

man-vrouw verdeling 1997

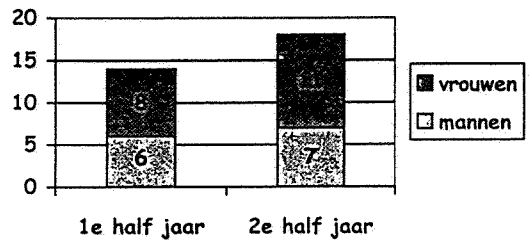

man-vrouw verdeling 1998

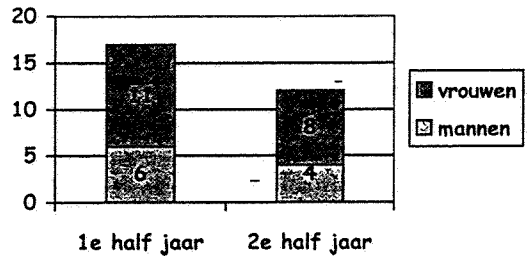

man-vrouw verdeling 1999

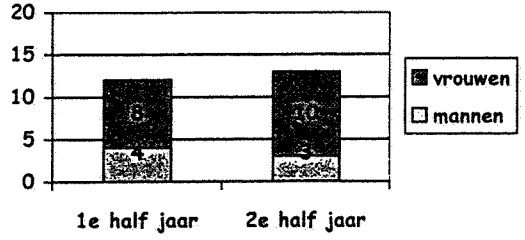

WERKWIJZE EN BELEID:

Omdat dit een stichting is met de horizontale structuur wordt van alle medewerkers verwacht deel te nemen in een specifieke commissies ('de groepjes'). Hierdoor dragen we met elkaar er zorg voor dat de hele organisatie blijft lopen. Naast het bestuur hebben we 5 groepjes te weten: Pubcie, VIP, T&A, Financiën en Stagebegeleiding.

BESTUUR

In 1997 heeft het bestuur zich wederom intensief met fondsen en subsidiewerving bezig gehouden. Na jaren van incidentele subsidies, aanvankelijk vanuit de Provincie en later vanuit de Gemeente, is er in 1997 een waarderingssubsidie voor drie jaar toegekend. Voor de jaren 1998, 1999 en 2000 is het voortbestaan van het Wegloophuis wederom zeker gesteld. Echter, dit is geen reden om onze lauweren te rusten, zoals u verderop kunt lezen.
In de loop van 1998 zijn de plannen voor een tweede pand, door een subsidie van de Ziekenfondsraad concreet geworden. Voor dit tweede pand, dat "het Vervolghuis" werd gedoopt, is van deze subsidie een betaalde medewerker aangesteld.
In 1999 is er een tweede betaalde kracht bijgekomen voor het Vervolghuis. Dit ter ondersteuning van de werknemer die daar al werkte. Verder heeft het bestuur zich bezig gehouden met de fondsen werving voor o.a. kantoor artikelen en inventaris. Lobbyen bij de gemeente om een hogere subsidie te verkrijgen behoorde dit jaar ook tot een van de taken.
Volgend jaar hoopt het bestuur met evenveel plezier haar taken te kunnen uitvoeren.

Het bestuur als werkgever

Sinds 1994 heeft de stichting een actief bestuur dat zich bezig houdt met het verwerven van financiën, het adviseren inzake beleid en op verzoek van de vrijwilligers bemiddelen in conflicten. Met het aanstellen van een betaalde kracht is hierbij de functie van werkgever gekomen. Voor de van oudsher geheel horizontaal werkende stichting brengt dit de nodige strubbelingen met zich mee. Immers, de algemene vergadering is het besluitvormende orgaan van de stichting, maar het bestuur is formeel werkgever van de betaalde kracht. Eind 1998 begint deze nieuwe constructie een duidelijker vorm aan te nemen.

Het bestuur als adviserend orgaan

Een andere rol van het bestuur is in 1998 veel aan de orde geweest, namelijk die van adviseur en bemiddelaar. Dit jaar was een roerig en zwaar jaar voor alle medewerkers. De dood van een bewoner, de interne sollicitatieprocedure, het nieuwe pand, een betaalde kracht: allemaal ingrijpende zaken waarbij de bestuursleden hebben geprobeerd de vrijwilligers te ondersteunen en van advies te dienen. De vrijwilligers hebben het ondanks alle problemen toch weten vol te houden en beide projecten draaien nu.

Dankwoord

Tenslotte wil het bestuur hier van harte de fondsen bedanken die de start van het Vervolghuis mogelijk hebben gemaakt:
- Antonia Wilhelmina Fonds
- Stichting Koningsheide
- Haëlla Stichting
- VSB Fonds
- Juliana Welzijn Fonds
- Stichting Ridderlijke Orde van Balije

Natuurlijk bedanken wij ook de bestuursleden die werkzaam zijn geweest en nog werkzaam zijn, te weten:
Annelies, Candacé, Cindy, Dorien, Enikö, Hans, Josie en Karin, voor hun geweldige en onmisbare inzet binnen deze stichting.

"IK BEN WEL GEK, MAAR NOG NIET ZO GEK ALS DE GEKSTE GEK, DIE VAN GEKKIGHEID NIET WEET HOE GEK 'IE MOET DOEN, OM NOG GEKKER TE LIJKEN DAN DE ALLERGEKSTE GEK: DIE GEK IS - 'TE GEK' -
ZO GEK BEN IK!"

"PéPoPè" maart 2000

reakties van anderen (bewoners en medewerkers) hierop:
- TE GEK OM TE LEZEN
- TE GEK OM GEK TE ZIJN
- TE GEK OM WEG TE LOPEN

PUBCIE:

De Pubcie (Publiciteitscommissie) houdt zich op alle mogelijke manieren bezig met wat betrekking heeft op de publiciteit voor het WLH.
Taken die hieronder vallen zijn:

- Het werven van vrijwilligers; door o.a. het zetten van advertenties in bijv. het Utrechts Nieuwsblad, thuiszorgkrant, straatnieuws of bij de vrijwilligers centrale.

In 1999 zijn we voor het eerst op de kabelkrant gegaan met helaas weinig resultaat en kreeg het WLH aandacht op het stadsjournaal van stadsomroep Utrecht

- Het ontwerpen van een poster en affiche
- Het geven van voorlichting bijv. op scholen op een stagemarkt om nieuwe stagiaires te werven
- Onderhouden van externe contacten met andere instellingen. Zoals bijv. de Sleep-Inn waar mee samen een standje op de Stadhoudersbrug werd bemand voor het werven van nieuwe vrijwilligers
- Het verspreiden van posters in inrichtingen en elders om zo meer naambekendheid te kweken bij patiënten en andere instellingen)
- Het maken van een jaarverslag, zie hier het resultaat!
- Het houden van oriëntatie- en sollicitatiegesprekken met nieuwe vrijwilligers

Dankbaar gebruik makend van onze gunstige ligging in het centrum met de vrijmarkt recht voor de deur, organiseert de PUBCIE samen met T&A op de Koninginnedag een gezellige dag voor bewoners, ex-bewoners en medewerkers. Er wordt op deze dag door (ex-)bewoners en de medewerkers spullen, versnaperingen en drinken verkocht om zo aan geld te komen om gezellig als Wegloophuis met elkaar een dagje weg te kunnen. Daarnaast wordt deze dag ook aangegrepen om nieuwe vrijwilligers te werven en om een stukje PR te doen.

De werving van nieuwe vrijwilligers en stagiaires blijft dan ook noodzakelijk. Dit komt met name door het steeds groter wordende gebrek aan vrijwilligers met genoeg tijd. Gebleken is dat voor veel mensen de 15 uur die het WLH oorspronkelijk van haar medewerkers vroeg, te veel is. Om hierop in te springen is inmiddels een plan bedacht, met dank aan Wegloophuis Amsterdam voor de inspiratie, om ook met "woonbegeleiders" te gaan werken.

Woonbegeleiders draaien 'slechts' één middag van 4 uur per week. Zij zijn dan verantwoordelijk voor de Inloop en het kantoor. Mochten zij meer tijd ter beschikking hebben kunnen ze daarnaast natuurlijk ook contactpersoon worden van een bewoner danwel activiteiten gaan ontplooien voor een commissie. Hoe dit precies gaat uitpakken en zal gaan werken in de praktijk, moet allemaal nog blijken aangezien het WLH er nog mee moet gaan werken.
Wat echter al wel naar voren komt, gezien de bochten waarin het Wegloophuis zich moet wringen om te blijven bestaan, is de noodzaak van een betaalde kracht voor de continuïteit van het Wegloophuis.
Hiernaast is er ook een verloop van medewerkers om verschillende redenen bijv. het beëindigen van stage, het vinden van een betaalde baan, andere prioriteiten die voorgaan. Er zijn echter ook medewerkers die het werk niet aankunnen of te weinig interesse tonen, waardoor het noodzakelijk blijft dat er continue nieuwe mensen geworven worden.
Ook het uitgeven van het jaarverslag, nu een meerjarenverslag is een taak van deze commissie. De Pubcie is naast de rest van de taakgroepen een belangrijke factor voor het Wegloophuis. Dit omdat de PUBCIE de naambekendheid van het WLH/VVH bewaakt. Want iedereen weet dat een stichting niks is zonder vrijwilligers en publiciteit.

VRIJWILLIGERS INWERK PROGRAMMA:

Ook de afgelopen drie jaar is het werkgroepje van de Vrijwilligers Inwerk Programma weer actief geweest in het Wegloophuis. Deze groep biedt de nieuwe medewerkers een inwerk programma aan. Dit om de medewerkers meer wegwijs te maken binnen de organisatie.
Met behulp van een Wegloophuis reader raakt de nieuwe vrijwilliger meer bekent met de organisatie en onze manier van werken. Verder wordt er momenteel gewerkt aan een draaiboek waarin veel voor de hand liggende situaties uitgewerkt zijn.
De V.I.P. organiseert thema-avonden in het kader van de deskundigheidsbevordering. Enkele onderwerpen die de laatste thema-avonden aan de orde zijn geweest zijn: leerstijlen van de medewerkers, financiën/ kasboekingen, sociale kaart, suïcide, werkwijze/ ideologie, drugs en nog vele andere onderwerpen.
Verder houdt zij de evaluatie- en voortgangsgesprekken met de (nieuwe) medewerkers. Sinds ongeveer 2 jaar worden er ook intervisies gehouden. Intervisies zijn collegiale overleggen of werkbesprekingen waarin men de problemen die men bij het werk in het WLH ondervindt kan bespreken. Er is gebleken dat er veel vraag naar dit soort bijeenkomsten is. De bijeenkomsten worden afgewisseld; eens in de vier weken een VIP (thema avond) en eens in de vier weken een intervisie.

De VIP-groep bestond gemiddeld uit zo'n 4 leden, momenteel zijn het er 2. Deze werkgroep legt de basis voor het werken in het Wegloophuis.

THEMA'S EN ACTIVITEITEN:

Doordat het Wegloophuis tijdelijke opvang is hebben we te maken met groot verloop van bewoners. Ondanks dit grote verloop probeert het Wegloophuis een goed groepscontact te stimuleren. Het is namelijk van belang dat zij niet alleen de taken zoals keuken, huiskamer schoonmaken met elkaar delen maar ook gezellige activiteiten. Natuurlijk zijn dergelijke activiteiten niet alleen voor bewoners maar ook voor de medewerkers van belang. Dat bevordert het saamhorigheidsgevoel en de onderlinge samenwerking wordt op een andere wijze gestimuleerd.
Het is natuurlijk ook van belang dat de interactie tussen bewoners en medewerkers ook op andere wijze plaatsvindt. Vandaar dat het groepje T&A ontstaan is (nu al weer een aantal jaren geleden).
Net als in voorgaande jaren heeft het groepje thema's & activiteiten ook de afgelopen drie jaar weer leuke uitstapjes en feest avonden georganiseerd. Zo zijn we met de de medewerkers en (ex-) bewoners in 1997 wezen bowlen. Ook in maart 1998 een strandwandeling in Scheveningen gemaakt. In mei 1998 zijn we met een paar medewerkers en (ex-) bewoners langs psychiatrische instellingen geweest om voorlichting te geven over het Wegloophuis aan patiënten en medewerkers van de instellingen. Hierbij werden ook posters en folders uitgedeeld. Niet elke instelling stond open voor onze eigen, alternatieve werkwijze (een alternatief voor de instelling), die wij kwamen promoten. Ons werd dan toegang geweigerd. Deze "promotie-tour" werd afgesloten met een etentje.
Op 1 oktober 1998 werd het Vervolghuis officieel geopend. Ter ere hiervan werd er 's middags een borrel gehouden in het Vervolghuis waarbij verschillende instanties werden uitgenodigd. 's Avonds was er een afsluitend feest voor alle (ex-) medewerkers en (ex-) bewoners van het Wegloophuis.
In 1999 zijn we met bewoners, ex-bewoners en medewerkers ook een dagje naar het strand geweest en tevens is er in de trant van teambuilding een weekendje weg voor de medewerkers geweest. Tijdens dit weekend zijn er diverse intervisies en VIP avonden gehouden.
Sinterklaas avond en kerst wordt ook altijd gevierd in het Wegloophuis. Sinds '97 vieren wij Sinterklaas op onze gebruikelijke wijze door 's middags te gaan schaatsen en 's avonds het grote ' Sinterklaas-spel' te spelen. Hierin moet iedereen cadeautjes kopen tot max. ƒ 5,- en deze belanden op een grote stapel. Doormiddel van dobbelen kun je een pakje krijgen, ruilen, uitpakken of weer moeten weggeven. Dit doen we altijd met medewerkers, (ex-) en bewoners. Dit blijkt een groot succes te zijn.

Kerst hebben we gevierd met een kerstdiner op de vooravond van kerst. Dit alles bleek allemaal erg gezellig en bijzonder geslaagd te zijn.
Het groepje Thema's en Activiteiten hoopt met evenveel plezier het komende jaar weer net zulke uitjes te organiseren.
Vanuit de Hogeschool van Nijmegen kwam het verzoek of wij 1e jaars studenten van de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening voor 1 dag in de week konden plaatsen om zo kennis te maken met het werkveld. Deze studenten hadden als activiteiten specialisatie Audio Visuele Vorming of Muziek. Na overleg hierover met T&A zijn de zogenoemde "Crea-Bea's" (de studenten) in het Wegloophuis gekomen om 1x per week een activiteit te organiseren. De Crea-Bea's van '97 hebben een stukje geschreven over hun ondervindingen.

CREA-GROEPJE:

Vanaf begin november 1997 tot april 1998 kwamen wij elke woensdag middag op het Wegloophuis om een activiteit te organiseren. Dit deden wij vanuit de opleiding SPH (sociaal pedagogische hulpverlening) in Nijmegen; we liepen in Utrecht stag om te onderzoeken wat de mogelijkheden vans ons creatieve hoofdvak A.V.V. zijn.
A.V.V. staat voor Audio Visuele Vorming. Dit houdt in dat wij allerlei verschillende activiteiten deden met de foto- en videocamera. Voor de (ex-)bewoners hadden wij tot doel om een gezellig, ontspannende tijdsbesteding te verzorgen; geheel op vrijwillige basis.
Hierdoor, maar ook doordat de samenstelling van de bewoners vaak wisselde, hadden wij te maken met een sterk wisselende groep. Voor ons was het elke keer een verrassing voor wat voor een groep wij kwamen te staan: hoeveel deelnemers, kennen wij de deelnemers of niet, wat kunnen zij en vooral: wat willen zij?
Hier lag voor ons tevens ook de uitdaging, want we werden hierdoor min of meer gedwongen elke keer nieuwe, losstaande activiteiten te verzinnen en soms moest dit ter plekke gebeuren.
Alleen in de laatste weken hebben we gewerkt aan een grotere activiteit; namelijk een karaoke-middag. Deze middag verliep heel goed: iedereen was enthousiast en had er plezier in.
Terugkijkend op onze stage, hebben wij het idee dat dit voor alle aktiviteitn die we gedaan hebben geldt. Wij hebben het ook erg naar ons zin gehad. Er heerste een vrije, gemoedelijke sfeer, waarin wij veel ruimte hebben gekregen, wat wij als erg positief ervaren hebben. Wij hebben veel geleerd over de instelling, de mensen, de mogelijkheden van A.V.V. en over onszelf.
Tot slot willen we de stagiaires van het komend jaar heel veel plezier wensen en hopen dat zij net zo'n fijne stage zullen hebben als wij hebben gehad!

Groetjes van "het Crea-groepje"

Qlisa & Dagmar

FINANCIËN:

De financiëngroep bestaat uit een enkele bestuursleden en medewerkers. De financiën zijn in drie categorieën onderverdeeld namelijk:
- het overzicht houden over de financiën van de bewoners
- het bijhouden van het kasboek en de vrijwilligerstegoeden
- het geld van de stichting (fondsen en subsidie)
- exploitatie overzicht en begrotingen (zie de bijlage achterin)

De bewonersfinanciën houdt het overzicht over de financiële positie, huur, achterstanden, extra uitgaven e.d.. De bewonersfinanciën legt verantwoording af in de algemene vrijwilligers vergadering. Problemen omtrent financiën worden teruggekoppeld naar de contactpersonen van de betreffende bewoner.
De stichtingfinanciën beheert de inkomsten met betrekking tot subsidie en de fondsen. Daarnaast controleert en beheert zij de uitgaven en probeert hiermee het financiële plaatje kloppend te houden. De stichtingfinanciën legt eveneens verantwoording af in de A.V.V. (Algemene Vrijwilligers Vergadering).
De vrijwilligersfinanciën berekenen de vrijwilligersvergoedingen en de reiskosten. Daarnaast houdt zij overzicht over de individuele uitgaven van de vrijwilligers aangaande de stichting. De vrijwilligersfinanciën legt verantwoording af in de A.V.V.
De inkomsten worden tot slot verdeeld over twee rekeningen, nl. een actieve postrekening en een spaarrekening.

STAGEGROEP:

De laatste jaren zijn stagiaires een steeds belangrijker rol gaan spelen binnen het Wegloophuis. Naast dat het steeds moeilijker word om alléén met vrijwilligers te werken hebben HBO-opleidingen als MWD (Maatschappelijk Werk en Dienstverlening), SPH (Sociaal Pedagogische Hulpverlening) maar recentelijk ook MBO-SD (Sociale Dienstverlening) hun weg naar het Wegloophuis gevonden.
De aanwezigheid van voldoende stagebegeleiders; vrijwilligers met ervaring in het werk (voor het merendeel afgestudeerd MWD) en de twee betaalde krachten op het Vervolghuis (met als extra taak stagebegeleiding van WLH-stagiaires), heeft de inbreng van stagiaires binnen het team vergroot.
Om de begeleiding zo goed mogelijk te laten verlopen heeft iedere stagiaire twee stagebegeleiders met wie hij of zij gesprekken heeft.

Tegelijkertijd word ook hier het WLH geconfronteerd met een probleem m.b.t. de continuïteit van de stagebegeleiding terwijl er een steeds grotere afhankelijkheid ontstaat van stagiaires. De meer ervaren vrijwilligers zijn of gaan weg, de twee betaalde krachten werken op het VVH en zien de stagiaires dus niet werken op de werkvloer (vaak een voorwaarde gesteld vanuit de opleiding). Daarnaast het was een éxtra taak in samenwerking mét de vrijwilligers. Hierdoor ontstaat de noodzaak om ook op het Wegloophuis een betaalde kracht aan te stellen om de continuïteit van de stagebegeleiding en dus de continuïteit van het WLH te waarborgen.

In de afgelopen jaren hebben de volgende stagiaires een bijdrage geleverd aan het team;

1997: derde jaars MWD-deeltijd, derde jaars MWD-voltijd
derde jaars SPH-voltijd (HVU, DE HORST)
1998: derde jaars MWD-voltijd, tweede jaars SPH-voltijd (HVU)
1999: tweede jaars SPH-voltijd, derde jaars SPH-voltijd
derde jaars MBO-SD. (HVU, HAAGSE HOGESCHOOL, ROC)

HET VERVOLGHUIS:

In 1995 is er begonnen om plannen te maken voor een opvanghuis waarin de bewoners langer dan in het Wegloophuis kunnen wonen. Er bleek namelijk vraag te zijn naar een woonvorm waarbij bewoners buiten de psychiatrie om, d.w.z. zonder indicatie stelling (van de RIC) en de daarbij behorende wachtlijsten, begeleid te kunnen wonen.
Aan de hand van deze uitgangspunten is het plan uitgewerkt en in 1998, met een pand van het Anna-Maria fonds en financiële subsidie van het zorgvernieuwingfonds van de ziekenfondsraad. Op 1 oktober '98, opende het Vervolghuis (VVH) op de Kruisweg haar deuren (officieel), met voor het eerst een betaalde kracht, als ondersteuner voor beide huizen. In de loop van '99 is dit uitgebreid met een tweede betaalde kracht.

Het Vervolghuis is een begeleide woongroep (max. 5 bewoners) voor in de eerste instantie ex-bewoners van het Wegloophuis. Iedere bewoner heeft een eigen kamer en er is een gezellige huiskamer. Samen moeten ze keuken, douche en toilet met elkaar delen.
Het huis wordt schoongehouden door de bewoners, dit in tactvol overleg met elkaar.

Zoals hierboven staat beschreven is het de bedoeling dat de beide betaalde krachten ondersteuners van de medewerkers worden. Zij krijgen een meer overkoepelende taak en op organisatorisch vlak zullen zij meer bezig zijn door bv. zitting te hebben in de meeste groepjes om die ondersteuning en continuïteit te bieden, thema- en intervisie avonden, sollicitatie- en functioneringsgesprekken en de stagebegeleiding.

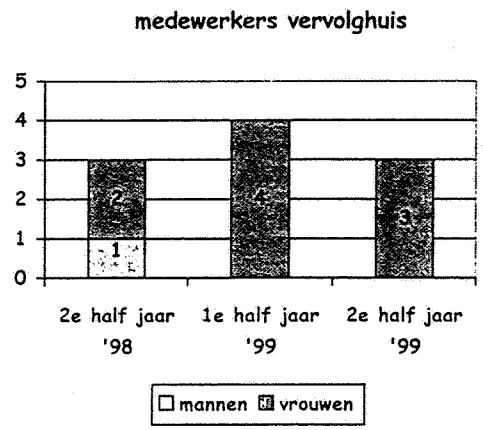

ZIJN WE NOG WEL EEN ALTERNATIEF?

Met een grotere uitstroom van mensen uit de psychiatrie door de kortere opnameduur, wordt het Wegloophuis geconfronteerd met een groter aantal aanmeldingen van mensen die uitbehandeld zijn. In een gesprek met het Maatschappelijk Werk van het W.A. huis bleek dat zij grote moeite hadden met het plaatsen van mensen na een opname.
Het WLH ooit begonnen als luis in de pels van... en gezien als een stelletje recalcitranten, staat nu notabene in een gids met verwijsadressen, meegegeven bij vertrek uit de inrichting.
Het dilemma van; het willen bieden van een alternatief voor de psychiatrie maar het in de praktijk verworden tot een opvang van de problemen van diezelfde psychiatrie, komt hier naar voren. Door het opvangen van mensen die de psychiatrie "kwijt" wil werkt het WLH eigenlijk mee aan het in stand houden van hetgeen waar we juist een alternatief voor
probeerde te bieden.
Het wordt namelijk ook moeilijker dié mensen op te vangen waarvoor we ooit in het leven geroepen waren. De weglopers zelf. Veel plekken zijn immers bezet door mensen die, hoewel ze zichzelf aanmelden, eigenlijk doorgestuurd zijn door de inrichting.
Wat hiermee te doen? Nu zal het nooit zo zijn dat het WLH mensen op straat laat staan als er plek is maar het kan ook niet zo zijn dat het WLH met slechts een contigent van 2 urgentieplekken bij Beter Wonen en slechts fl. 50.000 aan gemeentelijke subsidie, de problemen van de met miljoenen landelijk gefinancierde GGZ gaat lopen oplossen.
Maar goed, wie is er ondertussen nou echt de dupe?

Wij, als Wegloophuis, pleitten nogmaals voor meer opvangmogelijkheden met een vorm van begeleiding in de breedste zin van het woord. Kortere opnames prima, mits zij een preventieve functie hebben om verder afglijden te voorkomen. Liever helemaal géén natuurlijk, maar dan wel met voldoende plek voor mensen om weer terug te kunnen keren in de maatschappij.
Kortere opnames met alleen de fijne bijkomstigheid dat het met name de overheid minder geld kost, hebben weinig zin. Zeker wanneer vervolgens die vrij gekomen gelden worden gepompt in puur basale opvang zoals Bed-Bad-en-Brood voorzieningen (niks afdoende aan het goede werk wat men daar levert!), is volgens ons het eind zoek. Van het schuiven met potjes is nog nooit iemand wijzer geworden, korte termijn oplossingen werken niet bij lange termijn problemen. Daarbij wordt het leger psychiatrische patiënten in het dak- en thuislozen circuit groter en wat nog erger is; een geaccepteerd fenomeen.

IN MEMORIAM

GALID
URBIAN
TITUS

RUNAWAY BOYS AND GIRLS

RUNAWAY HOUSE UTRECHT

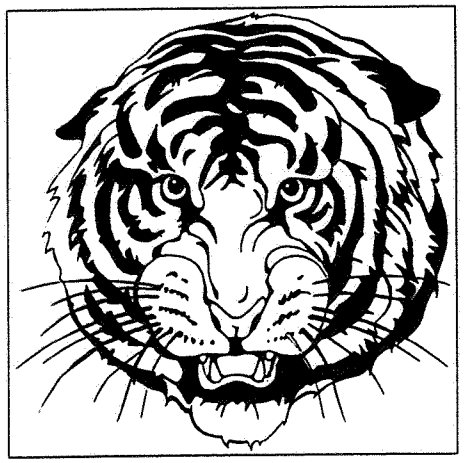

Eerst even voorstellen. Mijn naam is Teus Den Ouden. Ik heb in 1989 (1 november), in het Wegloophuis anti-psychiatrie gewoond. En wel tot begin '92. Toen kreeg ik een flat.
Tevens ben ik in 1994 en in 1995 in het huis tegen de psychiatrie aan de Waterstraat woonachtig geweest.
In dit huis werken alleen vrijwilligers. Zij staan de mensen die in het Wegloophuis wonen bij, op allerlei fronten.
Het Wegloophuis helpt dus mensen, die uit de inrichting komen. Het Wegloophuis en al haar vrijwilligers proberen hun bewoners te helpen een nieuwe plek te vinden in de maatschappij. Daarbij wordt onder andere geholpen met het zoeken naar nieuwe huisvesting, het regelen van alle geldzaken, het lid worden van Anova, het weer komen bij een tandarts, het bekijken van een nieuwe daginvulling, het regelen van evt. medicatie, het zoeken naar betaalde danwel onbetaalde arbeid, of zoiets dergelijks.
Belangrijker is nog, dat de bewoner bij kan komen van de periode in het psychiatrische ziekenhuis. Het Wegloophuis biedt een alternatief t.o.v. de psychiatrische behandeling. In het huis aan de waterstraat 11 zijn therapieën uit den boze. Een ieder die hier woont, mag zelf gaan bepalen wat hij/zij wil gaan doen. Het voordeel hiervan is, is dat de jongen of het meisje zelf kan bepalen wat hij/zij wil gaan ondernemen. Misschien is het daarentegen een nadeel dat de jongen of het meisje in de uren dat de vrijwilligers er niet zijn, teveel vrijgelaten worden. Toch wie sterk genoeg in zijn schoenen staat, of wie zich opensteld voor hulp van de medewerkers, zal er zeker goed aan doen, weg te lopen uit de psychiatrie. (Runaway boys and runaway girls!!!). (Zie het nummer van de Stray Cats).
Ik heb al tweemaal een huis gekregen via deze alternatieve instelling (het Wegloophuis). Op het ogenblik woon ik alweer bijna 3 jaar op mezelf, in de wijk Lombok. Ik kan niet meer stuk.
In 1997 heb ik vooral gefungeerd als kok binnen het Wegloophuis. Meestal die ik het koken, samen met andere bewoners. Maar vaker nog doe ik dat samen met de vrijwilligers. Op een vrijzinnige wijze stellen, stellen wij het menu samen. We doen dan boodschappen en daarna koken we een heerlijk hapje. Bijna elke keer is de vegetarische en niet vegetarische schotel een succes.
Nu ben ik zelf niet de eerste de beste. Ik ben een veteraan als het gaat om psychiatrie. In het Wegloophuis wordt ik geconfronteerd met de psychiatrie. Ik kan er echter wel tegen. In de maatschappij doe ik vooral vrijwilligerswerk. Nl. ik werk met gehandicapten en ik werk met kinderen. Tevens werk ik als typist en begeleider op een aantal plaatsen. Ik voel me zeer nuttig op het ogenblik.
Het Wegloophuis is voor mij een verademing geworden. Een lekker kopje koffie drinken. Vooral is het opvallend dat de mensen hier over het algemeen heel erg creatief bezig zijn.
Dit jaar heb ik bijvoorbeeld meegedaan met het groepje van Qlisa en Dagmar. Zij deden een duidelijke uitleg t.o.v. film en fotografie. Het maken van foto's en het filmen met de video-camera kwamen daarbij aan bod. Dat hebben zij heel goed uitgelegd en gedaan. Ik kan mezelf herinneren , dat wij de eerste keer in de stad, met het filmapparaat hebben lopen sjouwen. Uiteraard hebben wij toen een leuk filmpje gemaakt. Helaas sta ik er zonder geluid op. Ik had het "knopje on", van de microfoon vergeten aan te zetten (stom hé?!?).
In april hebben wij als klap op de vuurpijl nog een karaoke-show gedaan. Dat moest wel geïmproviseerd worden, daar wij niet genoeg geld hadden voor een "heuse echte" karaoke-show.
Toch, al met al is die karaoke een groots festijn geworden. Ik kom nu al negen jaar in het Wegloophuis. Het Wegloophuis is geen gekkenhuis. In het Wegloophuis wonen mensen die heel wat in hun mars hebben. Ik zie het contact dat ik op het ogenblik heb met de vrijwilligers als vriendschappelijk. Natuurlijk is dat gegroeid met de tijd. Sommige ken ik al bijna tien jaar.
Een tweede Wegloophuis, een vervolg Wegloophuis ligt in het verschiet. Ik denk dat dat in de stad Utrecht een enorme aanwinst zal zijn. Ik denk dat ook dat vervolghuis een mogelijkheid biedt, voor mensen die de psychiatrie de rug toe willen keren.
Voor zover zou ik het hier bij willen laten, wanneer ik het heb over mijn bijdrage aan het jaarverslag van het Wegloophuis 1997. (De keuze van het plaatje boven aan deze tekst heb ik gedaan, omdat ik het nummer Stray Cat Strut van de Stray Cats heel erg goed vindt. Ik vindt dat nummer uitermate geschikt en passen in het gevoel om van de inrichting weg te lopen naar het Wegloophuis. Toen ik de eerste keer wegliep naar het Wegloophuis, had ik een grote knuffel nl. Garfield voor op mijn fiets. Het is één van de beste stappen die ik ooit in mijn leven heb gezet).
Met liefde geschreven door Teus Den Ouden.

P.s. Wanneer het gaat om liefde voor elkaar, betekend dat voor mij persoonlijk het volgende:"Een besef dat elk kind in deze samenleving meetelt (welke leef-

tijd dat kind ook mag hebben). "Dat daarbij komt, dat niemand op deze aarde het recht heeft te oordelen over andere mensenkinderen. (Die regel geldt zeer zeker ook voor psychiaters, verplegend-personeel en voor alle andere mensen). Ieder mens telt mee. Ieder mens is belangrijk. Niemand mag de ketting des levens stuk maken.

P.P.s.s. Wat de mensen in de psychiatrie mee maken is zo vreselijk intensief. Mensen met problemen leven in kleine ruimte dicht op elkaar. De wisselwerking is intens. Er is vaak geen moment van het alleen kunnen zijn en het alleen dingen kunnen doen. Steeds weer dezelfde verhalen. Wanneer iemand geïsoleerd wordt (zoals ikzelf heel wat keren heb meegemaakt), dan wordt iemand totaal op zichzelf teruggeworpen. In eenzaamheid opgesloten worden, geeft een verdriet zo hartverscheurend, dat daar zowiezo littekens van komen. Die littekens hebben jaren van rust en liefde nodig, om weer geheel te herstellen. De genezing van de psychiatrie is binnen de maatschappij vaak een hele klus. Toch zeg ik nogmaals, wat ik ook in andere jaarverslagen van het Wegloophuis heb gezegd, dat het Wegloophuis een plaats is, waar mensen kunnen herstellen en een nieuwe start kunnen maken.

ISOLEER *1979*

Gifgroene groene muren. Een enkel peertje voor het licht, in dit godvergeten hok. Geen ramen. Slechts een klein raampje in de dubbeldikke vuurvaste deur. Zo een raampje, waar je nauwelijks door heen kan kijken. Zo een kijkgaatje, van waarachter verplegers(sters) je aankijken met de vraag:"gaat het nog een beetje met je." Of met de mededeling:"ik vertrouw je niet, ik kom later wel terug." En dan niet te vergeten, dat je dan al uren in dat stinkhol hebt gezeten. Terwijl je dus al eenzaam was. Terwijl je dus al aan het malen en aan het piekeren was, over miljoenen problemen, zetten die witjassen je doodgewoon twee weken, op een isoleerbeleid. Nou, dat loopt dan aardig uit de hand. Vanuit frustraties smeer je met je eigen stront die groene muren weg. Vanuit ontreddering, verdriet en woede, drink je je eigen urine naar binnen. Twee weken lang, hebben ze mij in dat hok laten zitten, alsof ik een beest was, een crimineel. Soms kwam er een verpleger een sjekkie roken of een "goeie". Een "goeie" dat is dus een echte sigaret, in dit geval dus een cameltje. In een isoleer krijg je geen enkele aandacht. Daar komt bij, dat je totaal niets om handen hebt. In feite wordt je in luttele weken, totaal apatisch gemaakt. Hier aan toegevoegd een handje met de meest wrede medicijnen, en het kwaad is geschied. Ofschoon, de begeleiding na een week met mij rond de vijver ging lopen, was ikzelf ook al behoorlijk in een isolement geraakt. Ik was veranderd in een zogenaamde wandelende isoleer. De haldol had zijn werk gedaan, te samen de afzonderingsperiode. Het hallucineren als gevolg van de medicijnen, hadden mijn nachtrust volledig gestoord. Tot slot voelde ik mezelf gestoord. Ik had nergens geen zin meer in. Het leek wel of ik van binnen dood was. Ik kon niet meer denken. Tenminste dat dacht ik dus. Ik voelde mezelf helemaal leeg van binnen. Ik dacht dat ik niet meer droomde. In wezen had ik toen de moed, voor mezelf opgegeven. Daar ik voor mijn opname in Amstelland al vele suïcide pogingen gedaan had, kwamen de zelfmoord gedachten toentertijd weer behoorlijk terug. Ik wilde echt niet meer leven. Ik wilde zelf ook niet vervallen tot een chronische patiënt. Dan was ik liever dood. Terwijl ik verwacht had dat de mensen mij hier zouden gaan helpen, viel ik daarentegen in een enorm gat. Een "wak" van onbegrip en langs elkaar heen praten. In de kernen van mijn problemen, stond ik er totaal alleen voor. Ook al was ik hier met mijn leeftijdgenoten opgenomen, hier achter Haarlem kende ik allereerst niemand. Ik moest hier dus helemaal opnieuw beginnen. Daarbij kwam, dat ik mijn vrienden en vriendinnen in Utrecht miste. Daarbij kwam, dat ik een vriendin in Utrecht achtergelaten had, waar ik een seksuele relatie mee had. Vandaar dat ik de psychiater van het Willem Arntsz huis nog hartelijk wil bedanken, dat hij mij dit toentertijd heeft aangedaan. Tevens wil ik mijn familie daarvoor nog bedanken. Ik moest mijn opname zonodig van hen op een goede manier afronden. Ze hadden eens moeten weten!!! Wie over de psychiatrie gaat praten, doet er eerst wel goed aan zich goed te laten informeren. Geloof me, als het niet goed met je gaat, is het een hel. Een hel die donkerder is dan zwart. Als er in die periode een Wegloophuis-Anti-Psychiatrie was geweest, dan had ik daar zeker naar toe gegaan. Tjeetje, wat zijn dat vaak van die vooroordelen die ik zo vaak hoor over het Wegloophuis. Besef liever wel dat je hier aan jezelf kunt werken in de pure zin van het woord. Zonder dat je verplicht bent om aan een één of andere therapie te doen, kun je in dit huis zelf een invulling geven aan je dagbesteding. Kun je op een kamer wonen en kun je voor jezelf leren zorgen. Daaronder valt dan ook het eten en drinken. Het dus goed verzorgen van jezelf. Wel is het zo, dat het Wegloophuis een huis is waar veel vrijheid is. Die vrijheid zal je toch aan moeten kunnen. Je zult dus wel moeten weten, dat er grenzen bestaan bij het drinken van alcohol en het roken van soft-drugs. Wie dat in de peiling kan houden, die weet dat het Wegloophuis een huis is, waar men positief kan leven en waar men niet opgesloten wordt. Waar men dus niet in een hok aan zijn of haar lot overgelaten wordt. Sindskort, bestaat er ook een vervolghuis van het Wegloophuis, waar mensen langdurig kunnen wonen. Tot zover,

Teus den Ouden.

WEGLOOPHUIS PSYCHIATRIE
WATERSTRAAT 11
3511 BW UTRECHT
tel: 030-2316627